

Hospitalita

JAK SE ŽIJE V MÍSTĚ,
KDE ZUŘILA **EBOLA**?

CO JE TO VLASTNĚ
PASTORAČNÍ PÉČE?

ZAMYŠLENÍ O LÁSCE
KDE JE ZISK?

NOVÁ LŮŽKA

NEJEN PRO KNĚZE

ZDARMA

ŘÁD A KŘESŤANSKÝ SVĚT

- 5 Jáhenské svěcení bratra Richarda
- 6 Provinční setkání ve Vídni
- 8 Milosrdní bratři se vrací do Granady
- 9 10. výročí úmrtí MUDr. Jiřího Flégla
- 10 Mladí a jejich hospitalita v Krakowě
- 11 Pomáháme Nepálu
- 12 Hospitalita se vrátí do prostějovského kláštera
- 13 Bratislavská nemocnice roste do výšky
- 14 ROZHOVOR – Jak se žije v místě, kde zuřila ebola?
- 18 Milosrdní bratři v Grazu slaví 400 let
a návštěva generála ve Střední Evropě

ŽIVOT A ZDRAVÍ

- 20 Duchovní péče u nemocných, co to vlastně je?
- 23 Nové služby ve Vizovicích – infuzní terapie
a aktivizace pacientů z vizovické nemocnice
- 24 Nové nemocniční pokoje nejen pro kněze
- 25 Požehnaný čas v mateřské škole
- 27 Něco málo o čajích v létě
- 28 Sochy Vladimíra Matouška v brněnském klášteře
- 28 Knižní typ – Marek Orko Vácha

SPIRITUALITA

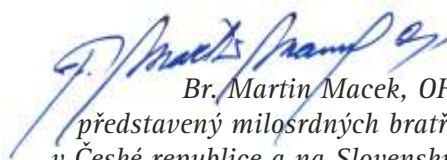
- 30 Zamyšlení o lásce – Kde je zisk?
- 32 Vzory řádového života

MILÉ SESTRY A MILÍ BRATŘI,

doba prázdnin a dovolených pomalu končí. Měli jsme tak možnost si odpočinout a delší dobu pobýt se svojí rodinou, svými známými a těmi, které máme rádi. Byla i příležitost vynahradit svým blízkým čas a posílit vztahy, když jsme jinak během roku nuceni vyrovnávat se s nedostatkem času, který se nejvíce projevuje právě na vztazích s těmi, kteří jsou nám nejbližší. Vzájemné obohacování postavené na respektu a úctě jednoho k druhému je pro dnešní společnost tou největší devizou. Poznávání cizích krajin a jejich kultury nás může posouvat k větší ohleduplnosti jednoho k druhému. Svět není jen černobílý, ale jeho pestrost je velmi bohatá. Naš obdiv nad krásou přírody a všeho stvořeného může být zároveň modlitbou i díkem za zemi, kde žijeme. Za zemi a národ, který navštívíme. Dnešní svět trpí odosobněním a individualismem, do kterého přispěl z velké části rozvoj mediálních a komunikačních technologií. Jsem si však jist, že ta největší krása se skrývá v přírodě a v mezilidských vztazích.

Proto si dovoluji tvrdit, že doba tohoto odpočinku je pro nás požehnáním. Samozřejmě je na nás, jak ji využijeme.

Br. Martin Macek, OH
představený milosrdných bratří
v České republice a na Slovensku

stalo se

| Brněnská nemocnice dostala novou fasádu

Stará budova brněnské nemocnice milosrdných bratří dostala novou fasádu. Opravy vnějšíku nemocnice tak doplňují rekonstrukce probíhající uvnitř, zvláště na porodním a gynekologickém oddělení. I přes probíhající rekonstrukce není nijak významně narušen ani omezen provoz nemocnice.

| 70 let od konce 2. světové války

Během jarních měsíců jsme se podíleli na přípravě dvou koncertů mladého brněnského klavíristy Jana Vojtky a Symfonického orchestru Sokola Brno I. v Brně a v Praze u příležitosti 70. výročí konce druhé světové války.

| Walkabout v Brně

Prim. Dr. Werner Friedl a část jeho týmu z terapeutického centra pro dro-

gově závislé „Walkabout“ provozované milosrdnými bratry v Rakousku navštívili brněnské centrum organizace Podané ruce, které se drogově závislým věnuje v areálu brněnského kláštera.

| Laudato Si – nová encyklika sv. Otce

Respekt a zodpovědnost stojí v základech práce řádu milosrdných bratří... a to nejen vůči lidem, ale i vůči přírodě, planetě a vůbec všemu Božímu stvoření. Jsme proto vděční, že papež František věnuje novou encykliku Laudato Si právě tématům životního prostředí... „I ask you to be responsible with the mission God entrusted to mankind with Creation. To cultivate it and care for the garden in which He has placed us.“ Zkrátka dělejme dobro a dělejme ho dobře.

| Tichá srdce II.

V brněnském klášteře byl uveden druhý díl působivé knihy Aleny Ježkové Tichá srdce, která mapuje životy řeholníků, řeholních společenství a klášterů v současnosti, ale i v době nedávno minulé. Část druhé knihy nazvaná „Tichá srdce - příběhy míst a lidí“ je věnována i milosrdným bratřím.

| Lidé prosí o modlitby

Už 500 proseb se během posledního roku dostalo k milosrdným bratřím prostřednictvím formuláře na webu nebo je na papírku lidé vložili do skle-

něné nádoby určené na tyto prosby v brněnském kostele sv. Leopolda. Jsme za tuto důvěru vděční a prosby svěřujeme v našich modlitbách Panně Marii a našemu Pánu.

| 410 let Valtic

V letošním roce si připomínáme 410 let od příchodu milosrdných bratří na území dnešní České republiky. Ve Valticích v roce 1605 vznikl první konvent řádu severně od Alp. Odsud se milosrdní bratři rozšířili do celé střední a západní Evropy. K výročí je připravena výstava v městském muzeu na náměstí.

| Rok milosrdenství

Papež František oznámil slavení nového mimořádného Svatého roku. Jubileum milosrdenství bude zahájeno otevřením Svaté brány ve vatikánské bazilice o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2015, zakončeno bude 20. listopadu 2016.

| Jáhenské svěcení bratra Richarda

13. června přijal v bratislavské katedrále sv. Martina z rukou arcibiskupa Zvolenského jáhenské svěcení milosrdný bratr Richard Jombik. Do jeho služby mu přejeme vše dobré, požehnání a sílu od Pána a ochranu Panny Marie!

PROVINČNÍ SETKÁNÍ VE VÍDNI

Ve dnech 29. června až 1. července proběhlo ve Vídni setkání bratří rakouské provincie. Tohoto setkání byli účastni též první den spolupracovníci, ředitelé nemocnic celé provincie. Důvodem byla prezentace našich apoštolských děl a jejich strategické plánování.

Řeholníci začali v pondělí poledními modlitbami. Odpoledne přivítal br. Richard Binder, 1. rádce rakouské provincie, přítomné spolubratry a spolupracovníky. Mimořádného přivítání se dočkal P. János Etayo, generální převor, br. Rudolf Knopp, generální rádce, a br. Ulrich Fischer, provinciál rakouské provincie. Poté oslovil přítomné představený milosrdných bratří. Po úvodních proslovech představovali jednotliví ředitelé apoštolských zařízení své provozy. Na základě jimi vytvořenými strategickými cíli nás seznamovali s procesy realizace, jejich před-

nostmi i nedostatky. Podle těchto prezentací jsme pak vytvořili malé skupinky, kde bylo možno o jednotlivých problémech diskutovat a představit vlastní názor. Na závěr bloku, který končil druhým dnem setkání, bylo možné položit otázky jednotlivým ředitelům. Slovenskou delegaturu zastupoval JUDr. Michal Tinák, ředitel nemocnice milosrdných bratří v Bratislavě a Českou delegaturu paní Ing. Zdenka Vlčková, ředitelka nemocnice milosrdných bratří ve Vizovicích.

V úterý odpoledne byl dán prostor třem provinčním delegaturám. Stěžejním bodem bylo téma „převzetí nemocnice v Brně do správy milosrdných bratří. Tato nemocnice je v současné době provozována městem Brnem na základě smlouvy s řádem, která končí v příštích letech. V budoucnu se tak zařadí mezi ostatní řádové nemocnice. V úterý odpoledne bylo rozloučení se spolupracovníky, kdy p. generál poděkoval všem za jejich práci a za to, že jsou multiplikátory charismatu sv. Jana z Boha a každému předal granátové jablko.

Středeční den byl věnován komunitnímu životu řeholníků. P. generál nás ve své úvodní řeči vybízel k autenticitě řeholního života v dnešní době. Celý den jsme pak měli možnost diskutovat o problémech, které provází život v našich komunitách, o řeholních povolá-

ních a možnostech oslovení mladých lidí, o slabých i silných stránkách v oblasti řeholního života, o duchovní rovině tohoto života a o dalších aspektech celého společenství.

Celé toto setkání bylo všemi přítomnými velmi pozitivně hodnoceno včetně jeho organizace, která byla velmi pestrá. Představení apoštolských děl jejich řediteli bylo velmi poutavé a každý z přítomných měl prostor se k tématu vyjádřit. V tématu řeholního života bylo zdůrazněno, že vize fungování komunit a jejich integrace v dnešní společnosti je pro řád klíčová. S tím souvisí i pastorece povolání pro další rozvoj komunit.

Každý den byl provázen modlitbami a mší svatou, kterou sloužil otec generál a p. Imré Kozma, budapešťský převor a delegát maďarské delegatury. Komunikace a výměna názorů po tyto dny jistě pomohou našemu řádu posunout se kousek dál a pochopit potřeby dnešní společnosti. Společnými silami spolupracovníků a bratří, jako rodiny svatého Jana z Boha, bude celé dílo požehnáno a bude pokračovat v cestě, kterou započal náš zakladatel sv. Jan z Boha.

*Br. Martin Macek, OH
Představený řádu v České republice
a na Slovensku*

MILOSRDNÍ BRATŘI SE VRACÍ DO MÍSTA, KDE SV. JAN Z BOHA ZALOŽIL PRVNÍ NEMOCNICI

Poslední dubnové dny byly nejen pro španělské milosrdné bratry velice významné. Po 180 letech totiž byla znovuotevřena nejstarší řádová nemocnice vůbec, kterou těsně před svojí smrtí založil sv. Jan z Boha v Granadě.

Ceremonie proběhla v bývalé nemocniční kapli za přítomnosti generálního představeného řádu P. Jesus Etaya. Ten během setkání neskrýval nadšení a vděčnost z tak významné události. Připomněl její důležitost a zvláště příklad, kterým toto místo je pro moderní medicínu, protože podle jejího modelu jsou dodnes budovány nejen řádové nemocnice po celém světě. Granadská nemocnice je místem, kde se poprvé projevila hospitalita sv. Jana z Boha a odsud se šířila a naplňovala odkaz milosrdného Samaritána na mnoha dalších místech.

Budova, kterou si sv. Jan z Boha sám vybral pro práci s nemocnými, slabými a chudými, má na své čelní zdi vytesán symbol srdce a meče s nápisem el corazon manda – srdce ať poroučí. Dodnes

tak odkazuje na nutnost nechat se vést láskou a za lásku bojovat – jak sv. Jan z Boha připomínal: „dělat dobro a dělat ho dobře“.

Této nejstarší nemocnici milosrdných bratří přejeme do dalšího působení vše dobré a všechny prosíme o modlitby.

10. VÝROČÍ ÚMRTÍ MUDR. JIŘÍHO FLÉGLA

Před deseti lety zemřel první ředitel po revoluci obnovené Nemocnice Milosrdných bratří ve Vizovicích. Vzpomínáme na něj s vděčností jako na člověka, který významně určil směr budoucího rozvoje první církevní nemocnice v České republice.

V r. 1993 byl osloven řádem milosrdných bratří, aby pomohl obnovit činnost řádové nemocnice ve Vizovicích, která byla v padesátých letech nastupujícím režimem násilně přerušena. Nejdříve váhal, protože úkol to nebyl jednoduchý a výsledek nejistý. Vybral si první spolupracovníky a společně se s nadšením pustili do práce. Byl jmenován ředitelem a primářem nemocnice.

Svou práci i nemocnici měl rád. Miloval medicínu, ale práci se snažil chápat jako službu všem, kteří ji potřebují, zvláště těm nejslabším a nejpotřebnějším; chtěl budovat nemocnici s lidskou tváří v duchu řádového hesla „Skrze tělo k duši“. Svým osobitým humorem a vtipy, které sypal z rukávu, nadlehčoval utrpení nemocných a nás povzbuzoval v práci.

Jeho „velkou láskou“ byla cykloturistika, která se mu stala osudnou. Od jara do podzimu jezdil denně do práce na kole ze Vsetína do Vizovic. Když sedal v sobotu 30. 4. 2005 na kolo, aby se projel po valašských kopcích, netušil, stejně jako nikdo z nás, že to bude naposledy. V obci Pindula mezi Rožnovem a Frenštátem p. R. byl při odbočování sražen autem a tomuto neštěstí na místě podlehl.

V našich srdcích však stále žije...

Kolektiv zaměstnanců

NMB VIZOVICE

MLADÍ A JEJICH HOSPITALITA V KRAKOWĚ

Setkání mládeže v Krakově je jako vždy skvělou příležitostí pro setkání mladých lidí, kteří chtějí žít hospitalitou a naplňovat slova Písma „co jste učinili jednomu z mých nejmenších, mě jste učinili“ po vzoru milosrdného Samaritána.

Milosrdní bratři ve spolupráci s Kongregací sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova proto připravují setkání našich spolupracovníků a dobrovolníků, které bude předcházet hlavnímu programu Světových dní mládeže. Setkání, které proběhne v městě Zielona u Krakowa, kde náš řád provozuje centrum pro lidi s postižením, organizují naši spolupracovníci z Polska, Německa, Rakouska a Španělska. Průvodním heslem je „milosrdenství“, to také odkazuje na rok milosrdenství vyhlášený svatým Otcem. Komunikační jazyky budou polština, angličtina a španělština.

O možnosti zapojení do programu, ve kterém mladí chtějí prohlubovat svoje vnímání a poznání hospitality,

křesťanské lásky k bližním či milosrdenství, budeme ještě informovat. Na podzim tohoto roku zveřejníme podrobný program setkání.

vp

ZEMĚTŘESENÍ V NEPÁLU

Hospitalita, kterou milosrdní bratři slibují, když vstupují do řehole, obsahuje poslání pomáhat těm nejohroženějším tam, kde je to nejvíce potřeba. Dříve možná stačilo sledovat potřeby regionu, ve kterém působili, ale v dnešní globalizované době, kdy se dozvídáme o problémech lidí na druhém konci planety, s sebou nese nutnost přijmout zodpovědnost i za ně. Zvláště, když tyto problémy sledujeme z neúměrně bohatší části Země.

Solidarita se zeměmi tzv. „třetího světa“ tedy stojí v základu působení řádu a každý rok tak vynakládají nemalé prostředky na podporu těchto chudších regionů.

Zvláštní starost dále mají o lidi v místech, která jsou postižená přírodními katastrofami, a to nejen tam, kde řád provozuje vlastní zařízení. Tímto případem bylo i nedávné ničivé zemětřesení v Nepálu. I přes to, že řád nemohl do oblasti vyslat pracovníky ze svých

řad, rozhodl se přispět alespoň finančně. Sbíрка, kterou milosrdní bratři vyhlásili, a ve které byli osloveni obyčejní lidé z okolí řádu, vynesla 28 540 Kč. Tyto prostředky pak byly odeslány do Nepálu prostřednictvím České Charity.

PROSTĚJOVSKÝ KLÁŠTER

BUDE PO DESETILETÍ OPĚT SLOUŽIT NEMOCNÝM

Pravidelní čtenáři Hospitality a příznivci řádu milosrdných bratří vědí, že jedním ze sedmi historických řádových působišť v Čechách a na Moravě je Prostějov. Zdejší konvent byl budován již od roku 1739 z vůle a s přispěním tehdejších pánů města – Lichtenštejnů. Po roce 1989 byl komunisty zabavený areál kláštera se zahradou a s konventním kostelem tzv. výčtovými zákony řádu navrácen, avšak komunitu bratří se zde ve znovu svobodných časech již obnovit nepodařilo.

V roce 2006 byl v areálu kláštera ukončen provoz domova důchodců, který se přestěhoval do nových prostor. Areál kláštera však byl řádu vrácen již značně zanedbaný. O rok později byla uzavřena lékárna. Od té doby byl areál kláštera bez využití a postupně chátral. Je jen štěstí, že se v devadesátých letech podařilo řádu pod vedením provinciála P. Stanislava Fialy v několika etapách provést celkovou rekonstrukci krovu a krytiny. Nebýt toho, byl by klášter dnes možná již úplně ztracen. Po léta byla pak vedena jednání s různými

nými zájemci o koupi či pronájmu areálu a byly vedeny diskuze nad různými projekty jeho využití. Řádu šlo přitom vždy o to, aby byl objekt i v budoucnu využíván v duchu hospitality sv. Jana z Boha. Jednání dlouho nepřinášela žádné hmatatelné výsledky, což muselo být zejména pro občany Prostějova každodenně konfrontované s chátrající uliční fasádou kláštera frustrující. Celou věc značně zkomplikoval také propad hospodářství, který měl velmi negativní vliv právě na realitní trh.

V konečné fázi jednalo vedení provincie se třemi uchazeči. Klášter byl nakonec zkraje roku 2015 předán za symbolickou cenu Arcibiskupství Olomouckému, které v něm bude po důkladné rekonstrukci prostřednictvím své arcidiecézní charity provozovat charitativní sociální a zdravotní služby pro lidi zdravotně postižené. Klášter tak zůstane i nadále majetkem církve k naplňování jejího poslání, čímž se zároveň začíná psát nová kapitola hospitality v Prostějově.

I přes převod budovy kláštera se řád milosrdných bratří nadále hlásí k Prostějovu jako k místu svého působení, neboť je stále vlastníkem konventního kostela sv. Jana Nepomuckého.

Díky finanční pomoci Ministerstva kultury ČR (Fond regenerace MPZ), Olomouckého kraje a města Prostějov řád milosrdných bratří pokračuje i letos v restaurátorských pracích unikátního souboru fresek. Kostel byl vždy označován za jeden z nejkrásnějších kostelů milosrdných bratří ve Střední Evropě. Unikátní fresková výzdoba společně s bohatými architektonickými prvky doplněnými o díla malířského a sochařského umění z díl-

ny F. A. Šebesty-Sebastiniho tvoří jedinečný umělecký komplex. Tato celková rekonstrukce bude po 14 letech ukončena v letošním roce.

Jako dovětek uvedme, že na jaře roku 2013 zemřel v Letovicích převor br. Stanislav Fiala – poslední milosrdný bratr, jehož působišťem konvent v Prostějově byl.

jš

BRATISLAVSKÁ NEMOCNICE ROSTE DO VÝŠKY

Provinční kapitula rakouské řádové provincie, kam patří i Slovenská provinční delegatura, souhlasila s plánem přístavby bratislavské nemocnice. Nový trakt budovy by tak měl být zvýšen o jedno poschodí. Po získání stavebního povolení práce započaly již v únoru demolici mezipatra mezi starým a novým traktem, které nahradí nové stavební řešení. Na novém patře bude umístěna onkologická ambulance s denní klinikou pro chemoterapii, a dále gastroenterologická ambulance obsahující ambulanční místnost, místnost pro gastrokopii, další pro kolono-

skopii a nakonec zotavovací pokoj. Po přemístění obou ambulancí získá dalších 30 ambulancí více prostoru.

Zdroj: Granatapfel

ROZHOVOR

JAK SE ŽIJE V MÍSTĚ, KDE ZUŘILA EBOLA?

Náš nizozemský spolupracovník David Heyer se vydal do Liberie a Sierra Leone, aby se setkal s milosrdnými bratry, kteří v těchto zemích bojovali s ebolou v tamních řádových zařízeních.

Bratr Bernard byl poslán ze Sierra Leone do liberijské Monrovie poté, co tam na ebolu zemřeli tři milosrdní bratři a jedna sestra. Zachoval se skutečně hrdinsky. Bratr Nestor byl mladý milosrdný bratr umístěný do Sierra Leone v době, kdy epidemie byla v nejhorší kritické fázi. Přinášíme krátký rozhovor, který s nimi David Heyer připravil:

INTERVIEW

S BRATREM BERNARDEM

Bendou, 2. června 2015

Jak jste se cítil, když Vás provinciál v létě roku 2014 poslal do Libérie?

Měl jsem smíšené pocity, byl jsem vystrašený, ale odvážný. Nevěřil jsem, že bych mohl zemřít. Byl jsem si jistý, protože moje víra byla v rukou Božích. Vystrašený jsem byl, protože jsme v Monrovii ztratili už tři bratry a sestru Chantal.

Vzpomínám si, jak jsem přejížděl ze Sierra Leone; ani tam, odkud jsem přijížděl, nebylo příliš bezpečno. Ale panika v Libérii byla mnohem větší. V srpnu už to byla naprostá katastrofa, každý člověk byl vyděšený. Ebola byla všude a nikdo nevěděl, co dělat. Velmi mi pomáhalo vědomí, že lidé, které jsem znal z doby, kdy jsem v Libérii předtím působil (2006 až 2012), byli ještě naživu. Díky tomu jsem mohl doufat, že i já budu v pořádku.

Kdy jste si uvědomil, že se situace Libérii zlepšila?

Lidé v Libérii brali situaci skutečně vážně. Pečlivě poslouchali instrukce v rádiu a v novinách. Všude byly plakáty; v rádiu jsme pořád slyšeli děsuplné příběhy lidí, kteří jen tak tak přežili. Ebola byla skutečná. Lidé sledovali pokyny, co mají a nemají dělat. Začal jsem si uvědomovat, že se situace zlepšuje, když neustálé zvuky sirén postupně utichly. To byla známka toho, že eboly skutečně ubývá. Nemocných v ebolových centrech ubývalo. Méně bylo infikovaných. Zdálo se, že systém pomalu zase začíná fungovat.

Když Libérie byla v létě 2014 v tak špatném stavu a nyní je čistá (ebola-

free), proč je na tom Sierra Leone pořád tak špatně?

Osobně si myslím, že tu jsou dva důvody; první je kulturní. V Sierra Leone je mnohem více muslimů, kteří mají velmi specifické rituály, když někoho pohřbívají. Jsou to starodávne zvyky a lidé se jich nechtějí vzdát.

V Libérii pak bylo mnohem snazší zavést bezpečnostní opatření. Bylo tu jasné, že když nějaký člen rodiny měl ebolu, že se ho nikdo nesměl dotýkat. Proto ho dali na ulici, aby tam zemřel (nemocné bylo jednodušší vyhledávat a přijímat k léčbě). V Sierra Leone byla ebola skrývána v domovech a lidé se báli chodit do nemocnic a ebolových center.

Jaký máte pocit z toho, že jste téměř rok žil a pracoval v ebolovém prostředí?

Dalo mi to hodně horlivosti. Můj úkol byl být tu pro moje nemocné. To je důvod, proč jsem v Libérii.

Setkal jste se s liberijskou prezidentkou Ellen Johnson-Sirleafovou (v roce 2011 obdržela Nobelovu cenu míru), když vám přišla do nemocnice osobně poděkovat za to, jak velkou roli jste sehráli během ebolové krize. Bylo to pro vás potvrzení, že jste skutečně dělali správnou věc a dobře?

To ani ne. Ale bylo skvělé, že sem přišla. Byl jsem ten, kdo měl poslat větší-

nu našich zaměstnanců domů, když jsme nemocnici museli na tři měsíce zavřít. To bylo opravdu hrozné. Dodneška se s tím smírju, i když všechno dobře dopadlo.

Byl jsem sem poslán do jámy lvové v této krizi a ještě jsem měl lidem říkat takové novinky. Neměli jsme peníze, abychom jim platili. Nemocnice neměla vůbec žádný příjem. Leč mnoho zaměstnanců zůstalo doma už od chvíle, kdy zemřel první bratr, protože se tady necítily bezpečně. Musel jsem o tom s prezidentkou jménem bratří mluvit, i když jsem s tím neměl žádné zkušenosti, ale šlo to dobře, mluvil jsem klidně.

Celá tahle tragédie mi dala možnost vyrůst jako osobnost a dala mi hodně energie. Jsem nyní silnější, zvláště psychicky.

Ebolová krize v Monrovii taky přispěla k tomu, že každý tady teď ví, kdo to jsou milosrdní bratři. Stali jsme se jakýmsi majákem v temné době po občanské válce. A i v nemocnici jsme otočili list a zahajujeme novou fázi působení v Monrovii. Začali jsme znova – všichni dohromady. A každý dnes musí nést zátěž. Kvalitní péče o naše pacienty se musí po ebole opět stát normou. V tuhle chvíli je opět otevřené dětské oddělení. Ebola zanechala velké následky na nemocniční struktuře, vybavení, ale i personálním obsazení. Ztratili jsme hodně lidí: doktoři utekli a už se nevrátili. Od této chvíle to

už opravdu může být jenom lepší. Libérie je nyní čistá a my doufáme, že budeme moci pokračovat v tom, co jsme sem přišli dělat: poskytovat kvalitní péči.

INTERWIEV

S BRATREM NESTOREM

Bamboye, 3. června 2015

Nestor pochází z malé vesnice na severovýchodě Kamerunu. Je jediným dítětem první manželky jeho otce. Je to výjimečné, že je jediným dítětem své matky. Ta mu chtěla zajistit možnost studia. K milosrdným bratřím vstoupil v roce 2003.

Když jsem byl na střední škole, nikdy mě nenapadlo, že bych se mohl stát řeholníkem. Ale moje teta byla laboratorní technička v nemocnici milosrdných bratří v Nguti v Kamerunu. Jezděl jsem tam ve svých volných dnech a líbilo se mi, jak se bratři chovají k lidem. Vždycky byli pohromadě a byli velmi přátelští. Navíc mě přitahovala práce s lidmi, kteří potřebují pomoc. Chtěl jsem pomáhat lidem. A taky jsem chtěl být doktorem.

Jak jste se cítil, když jste byl v létě 2014 poslán do Sierra Leone?

Slyšel jsem hodně o ebolě, ale neměl jsem tušení o jejím dopadu a nebezpečí. Myslel jsem, že je to podobné jako tyfus. Byl jsem naprosto nepřipravený. Ale během mého prvního týdne v Lunsaru jsem si uvědomil, že se děje

něco hrozného a po prvním měsíci dokonce onemocněli první zaměstnanci nemocnice. Jako laboratorní technik moc dobře vím, jak důležité je pracovat bezpečně. Uvědomoval jsem si, že v první řadě člověk musí chránit sebe sama. Díky rukavicím a dezinfekci jsme se udrželi naživu a mohli jsme pomáhat i druhým.

Jako představený, který dohlíží nad dobrem spolubratří, jsem musel jít za bratrem Manuelem, když se nakazil a byl ve svém pokoji. Musel jsem ho přesvědčit, že ho musíme izolovat. Ten byl ale přesvědčený, že je to jenom malárie. Byl totiž lékařem v Lunsaru více než deset let a malárii měl nesčetněkrát. A myslel si, že symptomy odpovídají malárii. Bratr Manuel nebyl připravený zemřít. Cítil ohromnou lásku ke svým pacientům: byl jako jejich otec. Nedopustil by, aby s ním jeho pacienti už nemohli počítat. Taky si nepřál, aby byl převezen do Španělska. Když byl pozitivně testován na ebolu, přál si, aby mohl zemřít v Sierra Leone. To mi řekl v ebolovém centru: „Afrika byl můj domov víc jak 50 let.“

Jeho ztráta byla ohromná rána ve dvou směrech. Jednak jsme ztratili milovaného bratra a vysoce uznávaného lékaře, který pomohl tisícům lidem, jednak se v nás probudil strach o naše vlastní životy. Žil s námi. A ebola se přenáší dotykem a my všichni jsme s ním byli v kontaktu. Byli jsme smutní a vyděšení.

Proč byla ebola v Libérii potlačena
a Sierra Leona s ní stále bojuje?

Je to dáno kulturou. Kulturu a rituály umývání těl po smrti je náročné potlačit. Stojí mnoho úsilí přesvědčit lidi, že jsou tyto rituály nebezpečné. A navíc, lidé v Sierra Leone jsou stejně jako třeba Irové nesmírně milí lidé. Fyzický kontakt je součástí běžného života, zvláště když se zdraví; dobrovolně se toho nevzdají. Je tou součástí jejich kultury.

**Zrovna jste na konferenci
v Kamerunu, ale přišel jste ze Sierra
Leone. Jak si můžete být jistý,
že nejste sám nakažený a nenakazíte
tak druhé?**

Byl jsem v karanténě 21 dní. Umýval jsem si ruce dezinfekcí a s nikým neměl fyzický kontakt. Jsem v tom velmi důsledný. Ale je to má zodpovědnost. Každý den si měřím teplotu, i tady, po uplynulých 21 dnech.

**Jak tuto krizi prožíváte jako člověk
a bratr?**

Je to v hodnotě života! Musíme být zodpovědní za to, co děláme. Každý je zodpovědný za svůj vlastní život. Život patří každému člověku samotnému! A každý je zodpovědný za své vlastní štěstí. Nehledě na krizi, člověk se musí umět radovat.

I VY MŮŽETE V ÚSILÍ EBOLU ÚPLNĚ PORAZIT POMOCI!

*Modlitbou, či finančně
své dary můžete posílat
na číslo konta*

1341663309/0800

*Jako variabilní symbol uveďte
8888*

*Za jakékoli dary
mnohokrát děkujeme!*

MILOSRDNÍ BRATŘI V GRAZU SLAVÍ 400 LET A NÁVŠTĚVA GENERÁLA VE STŘEDNÍ EVROPĚ

V letošním roce slaví milosrdní bratři výročí 400 let od založení nemocnice a konventu v rakouském Grazu. Oslavy se zúčastnil i generální představený řádu p. Jesus Etayo a další zástupci římského řádového generalátu. Ti cesty do Rakouska využili i k návštěvě jiných řádových zařízení ve střední Evropě.

První zastávkou byla Vídeň, kde p. generál převzal dar 17 000 eur na misijní projekty řádu od Maxe Kuchlera, šéfkuchaře vídeňské nemocnice, které vybral na kulinařských akcích, jež během roku pořádal, např. prodej marmelád a džemů ze staršího ovoce, které bylo v supermarketech určené k vyhození, sušenek a podobně.

Další zastávkou byla Bratislava, kde si hosté prohlédli za doprovodu místního převora br. Joachima Mačejovského nemocnici o 105 lůžkách a 32 ambulancích. P. generál konstatoval velké nadšení z tohoto zařízení, které za posledních 25 let, kdy bylo po pádu komunismu převedeno zpět pod řád milosrd-

ných bratří, prošlo ohromným rozvojem. Následovala návštěva centra pro bezdomovce na předměstí Bratislavy, které každý den poskytuje své služby 60 až 80 potřebným, jimž nabízí stravu, oblečení a možnost hygieny.

Poté pokračovali do Kainbachu u Grazu, kde bratři provozují velké centrum pro postižené a jinak nemohoucí lidi, a dále zařízení Walkabout pro drogově závislé.

Oslava a zároveň zahraniční návštěva byla završena slavnou mší svatou 20. června přímo v Grazu, kterou celebroidl apoštolský nuncius v Rakousku Peter Zurbriggen.

Zdroj: OHSJD

CENA
CELESTÝNA
OPITZE

MILOSRDNÍ BRATŘI
ČECHY A MORAVA

KONCERT

Pátek 23. 10. 2015
20.00 hod

kostel sv. Šimona a Judy
u Nemocnice Na Františku
v Praze

u příležitosti

předání cen Celestýna Opitze

za vzor v péči o nemocné a potřebné

účinkuje:

Bach-Collegium Praha

Záštitu nad koncertem převzali Mons. Dominik kardinál Duka, OP, arcibiskup pražský, metropolita a primas český, Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, a MUDr. Svatopluk Němeček, MBA, ministr zdravotnictví ČR.

Pořadatelé:

**Hospitálský řád sv. Jana z Boha - Milosrdní bratři
a Symfonický orchestr hl. města Prahy FOK**

Vstupenky (cena 150,- Kč) je možné zakoupit v předprodeji FOK, případně rezervovat na info@milosrdni.cz.

Mediační partneři

DUCHOVNÍ PÉČE U NEMOCNÝCH

V minulém čísle se vám představila Katolická asociace nemocničních kaplanů v ČR, jejíž členové budou pro vás připravovat tuto rubriku „Duchovní péče o nemocné“. V následujícím příspěvku vám nemocniční kaplanka Mgr. Marie Maňáková z Fakultní nemocnice Olomouc objasní základy pastorační péče, podstatu duchovní služby a duchovního doprovázení, které poskytuje nemocniční kaplan.

CO JE TO PASTORAČNÍ PÉČE?

Výraz „pastorace“ je odvozen od slova „pastýř“, který pase, vede, chrání, povzbuzuje ty, kteří jsou mu svěřeni. Ježíš o sobě říká, že je dobrý pastýř, který o nás pečuje a vede bezpečnou cestou k cíli, k Bohu, ke svému Otci (srov. Jan 10,1-16). Skrze něho se zjevuje každému člověku Boží milosrdná láska.

Pastorační činnost není úzce spjata jen s úřadem biskupa nebo kněze, kteří jsou pastýři církve po vzoru Krista, hlásají Boží slovo a vykonávají v ní svátostnou službu. Pastoračně může působit každý věřící, který svým živo-

tem hlásá Boží milosrdnou lásku zjevenou v Ježíši Kristu. S úctou a respektem ke každému člověku, k jeho svobodě a jedinečnosti, s vědomím, že cesty spásy, životní cesty k cíli, kterými si lidi Bůh vede, jsou rozličné a neomezené.

Podle A. Opatrného „pastorace znamená zabývání se lidmi v konkrétních životních podmínkách, tedy v určité zemi, v určité dějinné situaci, v určitém historickém a kulturním kontextu. Jejím posláním je řešit konkrétní problémy konkrétních lidí ve světle a síle evangelia“ (Pastorace v postmoderní společnosti, s. 9).

Na začátku pastorální konstituce II. vatikánského koncilu *Gaudium et Spes* je vyjádřena podstata pastorace: „Radost a naděje, smutek i úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu“ (GS, 1) Aby to, co rezonuje v srdci Kristových učedníků, mohlo přispět k dobré pastorační, je zapotřebí „znát problémy a očekávání lidí, odpověď evangelia, směr cesty, po níž máme lidi doprovázet a metody, kterými realizujeme své úkoly“ (Opatrný, s. 9).

Pastorace vychází ze čtyř funkcí křesťanského společenství, kterými jsou: martyria – služba hlásání Božího slova, leiturgia – slavení svátostí, diakonia – služba lásky, charitativní činnost potřebným, koinonia – vytváření bratrského a sesterského společenství (srov. AMBROS, P. Fundamentální pastorální teologie, s. 42). Tyto funkce vycházejí již z prvotní církve, jak čteme ve Skutcích apoštolů: „Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem“ (Sk 2,42;46). Pastorační činnost také pramení z poslání a podílu církve na Kristově pro-rockém, kněžském a královském úřadu.

V pastoraaci jsou povoláni i laici ke zvláštním úkolům v různých oblastech, např. pastoraace mládeže, vězňů, nemocných. Toto poslání je zároveň povoláním i profesí, k němuž je potřebné i patřičné teologické vzdělání s psychologickými znalostmi, které má být zakotveno v osobním svědectví života s Kristem.

Poskytování pastorační péče vyplývá z Ježíšova příkazu a poslání církve navštěvovat nemocné (srov. Mt 25,36) a uzdravovat je (srov. Mt 10,8), je nadkonfesijní a respektuje jedinečnost cesty k Bohu u každého člověka. Také nevěřícímu napomáhá rozvíjet duchovní hodnoty, skrze které může i v jeho životě být přítomen Bůh, aniž to třeba tuší. Úkolem nemocničního

kaplana je být nablízku nemocným svou přítomností a nasloucháním, prostřednictvím rozhovoru, modlitby, četby Písma sv. a svátostí, a tak jim napomáhat v těžké situaci a krizi nemo-ci opět nalézat smysl života, smíření a pokoj, naději a důvěru. Nemocniční kaplan lidsky a duchovně doprovází nemocné, ale je k dispozici i příbuzným a personálu. Jako pastýř pečuje, doprovází, radí, povzbuzuje a upřímně utěšuje, a tím se stará o spirituální potřeby. Zohledňuje i potřeby biologické, psychologické a sociální ve snaze chápat člověka a přistupovat k němu v jeho celistvosti.

CO JE TO DUCHOVNÍ SLUŽBA A DUCHOVNÍ DOPROVÁZENÍ?

„Duchovní“ je podle Písma ten, kdo je důvěrně spojený s Pneumatem; kdo dorůstá do stále plynulejšího spojení s Duchem. Hebrejské ruách lze překládat jako duch, dech, vánek, coby dýchání života“ (ALTRICHTER, A. Příručka spirituální teologie, s. 15).

Boží Duch proniká celého člověka, jeho ducha, psychiku i tělo, jeho myšlenky, slova i skutky. „Duchovní je z křesťanského hlediska taková osobní přítomnost Ducha svatého, která postupně pronikne všechno to, co člověk je a co člověk má. Konkrétně to znamená, že je to taková přítomnost milujícího Boha, který k nám našel osobní cestu skrze Krista a dary Ducha svatého“ (AMBROS, P. „Duchovní – neduchovní“. In Studijní texty z pasto-

rální teologie III. – Služba nemocným, s. 10-11).

Duchovní člověk se nechá proniknout a naplňovat Božím Duchem a stává se tak tím, jak ho vidí Bůh. Dorůstá do Boží podoby a postupně se stává jeho obrazem, ke kterému byl stvořen. A to je cílem křesťanského života, získat Ducha svatého, jak o tom hovoří ruský stařec Serafim Sarovský (srov. GORAI-NOFF, I. Serafim Sarovský, s. 92).

Duchovní služba a doprovázení člověka, které napomáhá k otevření vztahu k Bohu, spočívá v tom, aby Boží přítomnost prostoupila jeho život a on aby rozpoznal, jak se na něho Bůh dívá, aby svůj život začal vnímat skrze láskyplný pohled Boží (srov. AMBROS, s. 12). Znamená to vytvořit prostor důvěry a společenství lásky a dát člověku možnost vyslovit to nejintimnější, co se v jeho nitru děje a co prožívá. A právě „do nejskrytějších hlubin člověka, kam může vstoupit člověk sám a kam může nechat vstoupit Boha, můžeme vstoupit prostřednictvím našeho vztahu k Bohu“ (AMBROS, s. 13).

Pro toho, kdo duchovně slouží a doprovází druhého, je nezbytné, aby on sám žil v intenzivním a intimním vztahu s Bohem a byl proniknut jeho Duchem, Duchem lásky, pokoje, radosti, něžnosti ..., a tohoto Ducha vyzařoval. Jak říká už zmiňovaný Serafim Sarovský: „Najdi vnitřní pokoj a tisíce kolem tebe naleznou spásu“ (GORAI-NOFF, s. 41). A tento vnitřní pokoj je

ovocem přítomného Ducha svatého v lidském srdci. „Základním prostředkem duchovní služby je modlitba, která dává naší službě duchovní vidění, citění a účinnost. Je zdrojem inspirace, zdrojem dobrých myšlenek a vnuknutí“ (AMBROS, s. 15).

Modlitba napomáhá k tomu, aby ti, kdo duchovně doprovázejí druhé a slouží jim, byli těmi, kteří dovedou srozumitelně pojmenovat pochody lidského nitra, nejprve vlastní a potom těch, které doprovázejí. Aby byli těmi, kdo soucítí a rozjímají ve svém srdci o tom, co se kolem nich děje (srov. NOUWEN, H. J. M. Zraněný ranhojič, s. 54.58.59).

*Zdroj: MA. Bc. Marie Maňáková:
Olomouc, 2013. Diplomová práce
(Mgr.). Univerzita Palackého
v Olomouci. Cyrilometodějská teolo-
gická fakulta.*

Z VIZOVICKÉ NEMOCNICE

INFUZNÍ TERAPIE

Nemocnice Milosrdných bratří Vizovice nabízí rozšířenou provozní dobu pro ambulantní aplikaci infuzní terapie.

Infuzní terapii podáváme od dubna 2015 v novém prostředí v přízemí naproti hlavnímu vchodu. Místnost je vybavena třemi lůžky a jedním polohovacím křeslem. Nabízíme aplikaci analgetických a vazodilatačních infuzí, a to vždy na podkladě žádanky od praktického nebo odborného lékaře. Při aplikaci mohou pacienti sledovat televizi a nabízíme i občerstvení. Během terapie jsou pacienti pod stálým zdravotnickým dohledem. Provozní doba je pondělí, středa a pátek. Je možné vyjít vstříc i pracujícím v odpoledních hodinách (max. do 17:00 hod.).

Objednávky: Věra Křenková, zdravotní sestra, tel: 577 005 818 v dopoledních hodinách – pondělí – pátek tel: 577 005 830 v odpoledních hodinách – pondělí, středa a pátek

Více na www.nmbvizovice.cz

AKTIVIZACE PACIENTŮ

Za krásného letního počasí v rámci aktivizačních činností pro hospitalizované pacienty se uskutečnila venkovní terapie v našem zahradním altánu u jezírka.

Ven za sluncem a dobrou náladou vyrazilo s doprovodem zdravotnického personálu třicet pacientů. Jejich váhavý vstup do těchto prostor vylepšily lidové písně, které je vítaly a po celou dobu akce doprovázely. Na začátku je fyzioterapeutka Julinka učila techniku míčkování, prstovou gymnastiku, dechová cvičení a cvičení na protažení horních končetin a páteře. Pacienty potěšilo milé rozptýlení s domácími mazlíčky, byli velmi nadšení a svěřili se, že už několik let neměli možnost si pohladit zvířátko. Pokračovali jsme opakováním cvičení, tancováním v sedě, házením míčem. Někteří si zanovali známé písně. V teplém počasí jsme nezapomínali na správnou hydrataci a pacientům podávali tekutiny.

Všichni jsme se shodli, že to byla velmi vydařená akce. A takto se budeme i nadále snažit zpestřit pacientům pobyt v naší malé nemocnici různými novými zážitky.

*Věra Křenková, zdravotní sestra
foto na webu nemocnice*

NEMOCNIČNÍ POKOJE PRO KNĚZE

Ve středu 6. května 2015 byl představitelům biskupství brněnského představen projekt zvláštních pokojů v Nemocnici Milosrdných bratří v Brně, které budou sloužit kněžím během jejich hospitalizace.

Projekt je realizován v rámci spolupráce řádu milosrdných bratří, Nemocnice Milosrdných bratří v Brně a organizace Cesta 121, která se problematice poskytování zdravotní péče nemocným kněžím aktivně věnuje a která projekt iniciovala.

„Vycházíme z toho, že všichni máme nějaké rodiny, někdo nám vždycky přinese banány nebo pomeranče, když jsme nemocní. Ti kněží jsou na tom v tomto ohledu o trochu hůře. Takže jsme se s milosrdnými bratry v Brně domluvili, že bychom jim tady vytvořili zázemí, kde by se mohli cítit dobře, aby se jim dobře léčilo a pak se zase mohli vrátit zpět do svých farností fit a mohli nám zase sloužit,“ řekl k projektu předseda Cesty 121 a zároveň šéfredaktor Katolického týdeníku Antonín Randa.

„Vychází to z našeho slibu, ze slibu hospitality. Toho kněze vidíme opravdu jako rizikovou skupinu. On je opravdu sám. Když je na faře a má far-

skou hospodyní, tak je o něj ještě postaráno, ale když je v nemocnici, tak je sám a my mu chceme vytvořit takové prostředí, aby sám nebyl,“ dodal představený řádu br. Martin Macek s tím, že pro kněze může být dobré i vědomí, že v areálu nemocnice sídlí komunita řeholníků a má tak nablízku lidi, se kterými může tvořit společenství.

V současnosti jsou tedy v NMB Brno k dispozici dva nadstandardní pokoje (jeden na chirurgii a druhý na LDN, další je plánován na interním oddělení), které jsou k dispozici pacientům. V případě přijetí kněze k hospitalizaci, pokud sám o tuto službu požádá a nebude-li pokoj obsazený, bude umístěn právě do těchto pokojů. Tam budou mít kněží soukromí jak pro přijímání návštěv, tak pro modlitbu anebo sloužení mše svaté.

Poplatek za nadstandardní pokoj bude hrazen organizací Cesta 121, která má službu nemocným kněžím ve svém poslání. V České republice je projekt zatím ojedinělý, avšak věříme, že se ho podaří rozšířit i do dalších míst republiky i do jiných nemocnic.

vp

POŽEHNANÝ ČAS V MATEŘSKÉ ŠKOLE

Pomalů se blíží konec prázdnin a dveře do naší školky se opět otevřou. Děti navštívily své babičky a dědečky a užily čas se svými rodiči a sourozenci, ať už doma nebo někde na dovolené. Paní učitelky si vydechly a už připravují program pro příští rok. V klášteře byl mezitím klid, takový klid, jaký tu býval, než se před dvěma lety objevily v nově vybudované školce první děti. My jsme si za tu dobu uvědomili množství dobra, které ve školce každý den prožíváme.

Čas zaslouženého odpočinku a ticha v prostorách kláštera brzy vystřídá čas každodenního setkávání se členy 17 rodin, které svěřily své děti do péče našich paní učitelek. Čas blízkosti, čas sdílení těžkostí i radostí, které plynou z života s druhými lidmi, z života ve společnosti, v manželství a rodičovství. Čas stejný jako v posledních školních měsících, kdy jsme nejen my sdíleli příběhy našich rodin, ale kdy také rodiny sdílely start naší školky, fandily nám a podporovaly nás modlitbou, darem, vlídným slovem, pomocí či programem pro děti. I když je toho spousta, co je ještě potřeba řešit a dotáhnout, víme, že jsme na půdě

kláštera milosrdných bratří strávili požehnaný čas. Čas budování prostředí a především lidských duší, a to malých i těch velkých.

Všichni jsme se během minulého roku něco naučili. My učitelky například to, že děti, i když mají tři, čtyři roky, jsou daleko schopnější, než bychom si o nich mohly myslet. Někdy nemají potřebná slova, aby řekly, co potřebují, někdy musejí bojovat samy se sebou a svými dispozicemi, s nimiž se narodily. Některé jsou trochu tvrdohlavé a musejí se učit respektovat autoritu, jiné autoritu respektují přespříliš a potřebují se naučit prosadit více sebe sama. I když každý už něco málo tuší o svých slabých místech, ví také, že leccos dokáže. Dokáže pomoci kamarádovi, když si s něčím neví rady, dokáže druhého povzbudit, když je mu zrovna smutno po mamince. Dokáže nereagovat, když je třeba nevšímat si poku-

šitelských tendencí nějakého toho „živého stříbra“ v dětském kolektivu nebo naopak dokáže postřehnout, že úzkost či bolest druhého překročila jistou hranici a je třeba zasáhnout či přivolat pomoc.

Kromě toho, že většina dětí byla schopna se pomalu učit brát ohledy na druhé a posunovat svoje schopnosti zvládání těžkých či všelijak problémových situací, byly děti v závěru roku schopny pracovat na společném „projektu“. Během měsíce května a června spolu se svými učitelkami postupně vytvořily šest výtvarných děl – obrazů s tematikou Trnkovy Zahrady, knihy s krásnými ilustracemi, kterou předtím s učitelkami četly během svého odpočívání. Děti se dokázaly soustředit, dokázaly se přizpůsobit danému plánu, navazovaly na práci druhého a dokázaly se radovat ze společného díla. Nikomu nešlo o to prosazovat sama sebe, pro všechny bylo důležité podílet se na společné práci.

Zároveň s tím, že jsou děti v tomto raném věku velmi schopné, jsme mohly my učitelky vnímat, jak jsou každé jiné. Každé přichází z jiného prostředí, z jiného rodinného zázemí. Každá rodina je specifická, někde svou přísnou výchovou a striktně danými hranicemi, jinde bezbřehostí „lásky“, kde je možná někdy těžké odhadnout, kde má který člen rodiny své místo. Každé dítě si nese svoji specifičnost jak z prostředí, v němž žije, tak z vrozených dispozic a každé potřebuje trochu

jiný přístup, aby mohlo jít kupředu, aby se cítilo dobře a mohlo vnímat svůj čas strávený v mateřské škole jako čas radosti a pohody.

Pro nás učitelky byl čas s dětmi tudíž mimo jiné časem hledání cest pro jednotlivé děti, časem budování jejich osobností i klimatu ve třídě. Časem tréninku trpělivosti i laskavé důslednosti, která je pro všechny velmi důležitá. Časem dotýkání se vlastních limitů i objevů schopností řešit všelijak složité situace i časem prožitku bezpodmínečného přijetí svěřeného dítěte a ochoty doprovázení ho i tehdy, kdy se nechová zrovna přijatelně.

Děkujeme Bohu za všechny tyto příležitosti, děkujeme rodinám za to, že nám svěřují své děti, dětem, že nám důvěřují a snaží se vycházet si vstříc a všem modlitebníkům za modlitební podporu. Díky jim a vám všem můžeme v Mateřské škole Milosrdných bratří prožívat požehnaný čas.

*Bc. Petra Škrdlíková
ředitelka Mateřské školy
Milosrdných bratří*

NĚCO MÁLO O ČAJÍCH V LÉTĚ

Léto je opět v plném proudu. Každý z nás se na ně připravuje po svém podle svých možností a zájmů. S létem se také více pohybujeme venku, více chodíme a věnujeme se různým aktivitám. Každý z nás má léto spojené především se zmrzlinou a chlazenými nápoji.

Ale pokud chceme organizmus opravdu ochladit a pomoci mu lépe překonat horko, je naopak dobré zařadit vlažné nebo mírně teplé nápoje. A tady přichází na řadu čaje ať už ovocné nebo opět tradiční bylinkové. A které jsou na letní období vhodné? Nejznámějším je především čaj mátový ať už samotný nebo v různých kombinacích, které navozují příjemný pocit osvěžení. Můžeme vyzkoušet kombinaci s citrónem, limetkou nebo citrónovou trávou.

Další rozsáhlou skupinou jsou čaje zelené a bílé. A to buď samotné, nebo kombinované především s příchutěmi tropického ovoce. Při menších potížích s trávením můžeme zařadit smetanou lékařskou, u které používáme všechny části rostliny čerstvé nebo sušené. Pro zlepšení činnosti střev a při nadý-

maní přichází na řadu anýz, fenykl, yzop a koriandr.

Výborným čistícím a zároveň ochlazujícím čajem je také kopřiva, která pro svůj vyšší obsah křemíku zároveň prospívá vlasům a nehtům.

V naší lékárně vždy najdete vyvážený sortiment každé uvedené kategorie, jsme ochotni vám poradit s výběrem. A pokud nenajdete právě váš oblíbený čaj, nejpozději do druhého dne vám jej rádi objednáme.

*Iva Tomancová
lékárna Brno*

MÍSTO, NA NĚMŽ STOJÍŠ, JE POSVÁTNA ZEMĚ

MAREK ORKO VÁCHA

Papež František poslední měsíce věnuje hodně pozornosti tématům stvoření, prostředí, ve kterém žijeme, života, úctě k němu a potřebě ho chránit. Ustanovil světový den modliteb za stvoření (1. září) a vydal encykliku Laudato Si, jejíž český překlad můžeme v knihkupectvích očekávat na podzim letošního roku. Prozatím ale doporučujeme vynikající knihu, která se podobných témat dotýká taktéž.

”

Nic ale nepatří mimo kruh, ve vesmíru není žádné „vně“, ke kterému bychom se mohli chovat bez úcty.

Nejen hory a moře na naší Zemi, nýbrž i vesmír samotný je hoden základní úcty. Vše co je, svět člověka, svět živého a svět země a hvězd, je uvnitř kruhu. “

více na www.cestabrno.cz

O kruhu úcty k člověku, přírodě a celému vesmíru

MAREK VÁCHA

MÍSTO, NA NĚMŽ STOJÍŠ, JE POSVÁTNA ZEMĚ

SOCHY VLADIMÍRA MATOUŠKA V BRNĚNSKÉM KLÁŠTEŘE

V dílech Vladimíra Matouška, významného brněnského sochaře a autora proslavené sochy sv. Cyrila a Metoděje na brněnském Petrově, se odráží jeho vnímání a chápání duchovna, skrze práci se dřevem poznává životy a odkaz světců, ale zachycuje i proces meditace. Některé jeho sochy jsou nyní vystavené v Sále Milosrdných bratří v brněnském klášteře, kde je možné si je prohlédnout během koncertů a jiných akcí, které zde budou pořádány. Výstava potrvá do listopadu letošního roku. K návštěvě jsou všichni srdečně zváni!

KONFERENCE HOSPITALITY I.

BRATISLAVA 16. 9. VIZOVICE 8. 10. BRNO 12. 11.

TÉMA:

POMOC V NEMOCI

ZDRAVOTNÍK - PROFESE, POVOLÁNÍ, POSLÁNÍ A SLUŽBA

Služba zdravotníka u umírajícího pacienta (Mgr. Jana Sieberová, MUDr. Bc. Michal Hmčiarik) | Já už nemohu... kdo vlastně jsem? Aneb Syndrom vyhoření a identita zdravotníka (MUDr. Jitka Krausová, OV) | Ako sa má zdravotník v systéme dnešného zdravotníctva? Môže byť kaplán užitočný zdravotníkom? (P. PhLic. Mgr. Juraj Jendrejovský) | Workshop moderovaný Prof. MUDr. Martou Munzarovou | Dôstojnosť ľudského života v starobe (Doc. MUDr. Silvester Krčméry, CSc.) – Bratislava | Specifika ošetrovateľskej péče v Nemocnici Milosrdných bratří (Mgr. Markéta Řeháková, MUDr. Tomáš Talanda) – Vizovice | Aspekty vztahu doprovázející – nemocný (MUDr. Josef Drbal) – Brno

Konference budou akreditované u ČAS a SKSAPA, ČLK a SLK. Více na www.milosrdni.cz.

ZAMYŠLENÍ O LÁSCĚ KDE JE ZISK?

P. VOJTĚCH VÁCLAV MÁLEK, OH

V dnešním běhu života často slycháváme slova: užitek, produkce, výnos, lidově řečeno: co mi to dá – „co mi to hodí?“ Je tedy jasné, že mnoho lidí je zaměřeno na ten nejvyšší hmotný prospěch!

Je to dobré, je to rozumné?

Láska je něco vznešeného, láska je jediná všemocná, nepomíjející, věčná. Když tuto lásku dáváme hmotným časným věcem, poskvřňujeme její vznešenost, znehodnocujeme její sílu, omezujeme její moc, a to je – použijí-li výše zmíněných termínů – nevýnosné, neproduktivní. Milujeme-li to, co je méně než člověk, chybujeme!

Snižujeme se na úroveň té věci.

Té věci dáváme, co jí nepatří, co je určeno člověku a Bohu jako živým bytostem.

Milujeme-li nějakou věc, ta věc nám nemůže odpovědět láskou, může nám sice určitou dobu sloužit, ale může nám to také jakkoliv uškodit, anebo nás dokonce zničit, a to jen proto, že jsme jí dali lásku, která jí nepřísluší.

A to láska, dobře nasměřovaná, nikdy nedokáže!

Lásku může přijímat a na lásku odpovídat jen živá rozumná bytost. A to je opět člověk a Bůh.

Věci nám byly dány od Boha, abychom jim vládli a ne abychom jim otročili.

Otrocký stav Bůh neustanovil. Otročit lidem je nepřirozené, ponižující, nedůstojné. Otročit věci je zhoubné!

Nasměřujme tedy lásku tak, abychom dostali odpověď ve stejné nebo i vyšší hodnotě. Tak může odpovědět jen Bůh, který je Láska.

Nasměřujeme-li lásku na člověka – a to máme také vždycky – někdy tento člověk láskou neodpoví, možná že se postaví na odpor, možná že odpoví nenávistí nebo alespoň nepochopením, ale tím se naše láska neznehodnocuje jako vzhledem k věci, naopak – prochází zkouškou jako ohněm, tím se pročišťuje, zdokonaluje, prohlubuje. Tím, že člověk na naši lásku neodpoví, tím se naše láska neztrácí, ale ukládá se pro nás jako nezničitelný

duchovní poklad. A to proto, že je zde jakési napojení skrze člověka na Boha a Bůh nemůže na lásku jinak odpovédět než zase láskou.

Jen to je produktivní, výnosné a užitečné ve vlastním slova smyslu, a to na nejvyšší úrovni.

Zde už nejsou hranice časnosti, ale všechno přechází do nekonečna.

Otázka už tedy nezní: „Co to dá mě?“

Zní jinak: „Co to či ono duchovně prospěje všem?“

Z DOPISŮ **SV. JANA Z BOHA**

TŘETÍ DOPIS VÉVODKYNĚ DI SESSA

Bohu jsme povinováni: láskou, službou a úctou.

Láska: Milujme jej jako nebeského Otce nade všechny věci světa. Služba: Služme mu jako Pánu ne pro slávu, kterou dá těm, kteří mu slouží, ale jen pro jeho dobrotu. Úcta: Uctívejme jej jako Stvořitele a nevyslovujme jeho jméno nadarmo, ale jen když mu vzdáváme díky a dobrořečíme mu.

sv. Jan z Boha

VZORY ŘÁDOVÉHO ŽIVOTA

BL. EUSTACH KUGLER

(1867 – 1946) památka 10. června

Narodil se 15. ledna 1867 v Neuhaus v diecézi Řezna a do řádu milosrdných bratří vstoupil 21. října 1895. Jako osobnost s hlubokým duchovním životem sloužil 20 let jako převor konventu a nemocnice v Řeznu a od roku 1925 až do své smrti 10. června 1946 jako provinciál bavorské provincie. Velmi si vážil svého povolání k hospitalitě a snažil se následovat příklad Krista soucitného a milosrdného. Trpělivě a s ohromujícím klidem snášel vyčer-

pávající výsledky gestapa v době nacistického Německa, stejně jako nesl utrpení vážného žaludečního onemocnění.

Jeho ostatky jsou uloženy v nemocniční kapli sv. Pia V., kterou sám nechal vybudovat. Blahořečen byl 4. října 2009.

SV. JAN GRANDE

(1546 – 1600) památka 3. června

Sv. Jan Grande se narodil ve městě Carmona (Sevilla, Španělsko) v roce 1546. Ve svých devatenácti letech si nechal dát přízvisko „Jan hříšník“ a přestěhoval se do Jerez de la Frontera, kde zasvětil svůj život Bohu ve službě péče o vězně, prostitutky, chudé a nevyлéčitelně nemocné. Až později v roce 1574 vstoupil do řádu milosrdných bratří a zařízení, které sám vybudoval, začlenil k síti řádových nemocnic. Žil životem výjimečné hospitality jako milosrdný Samaritán, vždy byl připravený k osobní oběti a díky jeho duchu modlitby dostal přízvisko „mystik hospitality“. Následovalo ho mnoho mladých mužů, díky čemuž mohl vybudovat i další nemocnice. Arcibiskup Sevillský mu dal za úkol reformovat zdravotnický

systém v Jerezu a jeho okolí, aby byli v péči upřednostněni lidé nejméně. Jan položil svůj život v roce 1600 při poskytování péče lidem nakaženým morem.

Blahořečen byl papežem Piem IX. 13. listopadu 1853 a svatořečen 2. června 1996 papežem Janem Pavlem II. Byl prohlášen patronem diecéze Jerez de la Frontera a jeho ostatky jsou uctívány v kapli místní řádové nemocnice.

SV. RICHARD PAMPURI

(1897 – 1930) památka 1. května

Ermino Filippo Pampuri, známý jako svatý Richard Pampuri, se narodil v městě Trivolzio u Pavie (Itálie) 2. srpna 1897 jako desáté z jedenácti dětí. Jeho matka zemřela, když mu byly tři roky a otec později v roce 1907. Vyrůstal a vychováván byl u své tety.

V Pavii později nastoupil do studia medicíny, které dokončil ve svých 24 letech v roce 1921. Studia musel přerušit kvůli válce, v roce 1917 narukoval jako sanitář. Po válce se stal venkovským lékařem v městě Morimondo, kde působil 6 let. Během této doby se u něj silně projevila velká láska k nemocným a potřebným, o které pečoval a nešetřil v této činnosti svými vlastními prostředky. V tomto období si dopisoval se svojí sestrou, která vstoupila do řádu františkánek v misiích v Egyptě. V dopisech ji prosil o modlitby, aby v nemocných dokázal vidět trpícího Krista a mohl k nim přistupovat s láskou a obětavostí.

Sám toužil stát se řeholníkem, ale dlouhá léta byl pouze ve třetím řádu fran-

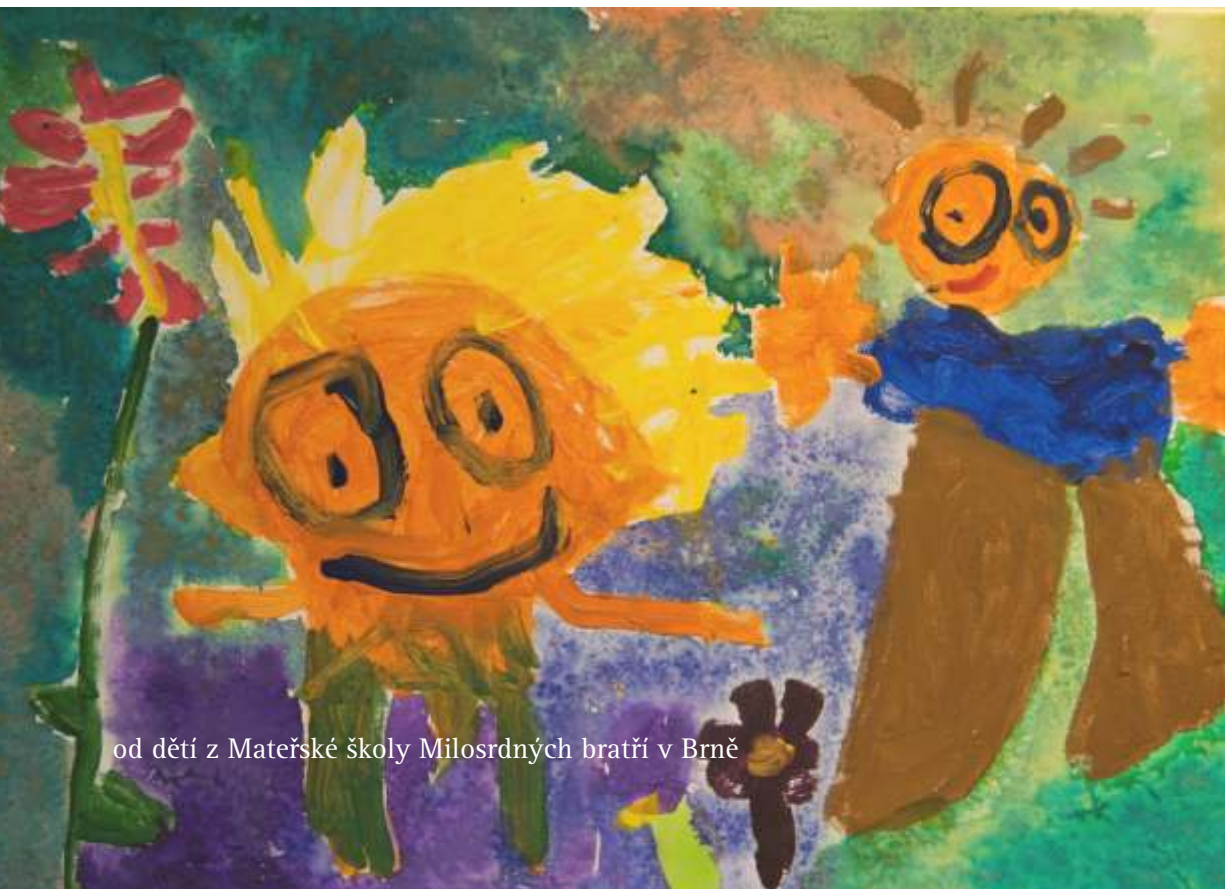
tiškánů. V roce 1927 vystoupil z asociace lékařů kvůli silicím fašistickým názorům, které ji prostupovaly, a rozhodl se vstoupit do řádu milosrdných bratří, kde přijal jméno Richard.

U bratří pracoval nesmírně obětavě s láskou a radostí, a ti si vážili jeho vzorného přístupu k nemocným a chudým. Zanedlouho mu byla svěřena ambulance pro chudé. Nešetřil svými silami a přijímal stále nové úkoly včetně práce ve vzdělávání mladých spolubratří. Od roku 1929 pak vedl zubní ambulanci.

V roce 1930 zemřel na tuberkulózu.

Po jeho smrti bylo zaznamenáno několik zázraků a dodnes k jeho hrobu v Trivolzio přicházejí řady poutníků. Na náhrobku je vytesán nápis: „Ve světě i v klášteře byl andělsky čistý, obětavě zbožný a apoštolsky činný.“

Papež Jan Pavel II. ho blahořečil v roce 1981 a kanonizoval 1. listopadu 1989. V homilii zmínil: „Krátký, ale intenzivní život bratra Richarda Pampuri je podnětem pro celé lidstvo Boží, ale zvláště pro lidi mladé, lékaře a řeholníky.“

od dětí z Mateřské školy Milosrdných bratří v Brně

KALENDÁŘ AKCÍ

ZÁŘÍ 2015

16. | Středa

Konferencia Hospitality Bratislava
Univerzitná nemocnica s poliklinikou
Milosrdní bratia, s.r.o.
Námestie SNP 10, Bratislava

28. | Pondělí | 18:00

Poutní den Letovice – mše svatá
klášterní kostel sv. Václava, Letovice

ŘÍJEN 2015

8. | Čtvrtek

Konference Hospitality Vizovice
Kulturní dům Vizovice,
Masarykovo náměstí 1008

23. | Pátek

Cena Celestýna Opitze
kostel sv. Šimona a Judy,
Dušní ulice, Praha
živý přenos na TV Noe

LISTOPAD 2015

12. | Čtvrtek

Konference Hospitality Brno
Sál Milosrdných bratří, Videňská 7

Další události naleznete na internetových stránkách www.milosrdni.cz.

TIRÁŽ

Zpravodaj, který vychází ZDARMA nepravdělně 4x do roka. Vydává ho Hospitálský řád sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři. Informuje o životě a aktivitách řádu, o jeho historii, světcích, významných událostech z domova i zahraničí.

V případě zájmu o odběr pište na e-mail: hospitalita@milosrdni.cz nebo na adresu: Milosrdní bratři, Videňská 7, 639 00 Brno. Nezapomeňte uvést počet výtisků, které chcete odebrat.

Vydává:

Konvent Hospitálského řádu sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři
(pro svoji vnitřní potřebu)

Videňská 228/7, 639 00 Brno
IČ: 15531678

www.milosrdni.cz
sekretariat@milosrdni.cz

Registrace:

MK ČR E 20257

B. ú. 1341663309/0800
tel./fax.: 543 165 319

Redakce:

Bc. Vít Pospíchal
Petr Vojtek
Br. Martin Richard Macek, OH

Foto:

archiv OH

Tisk:

Didot, spol. s r.o.

POMOZTE NÁM VYDÁVAT HOSPITALITU!

Zpravodaj Hospitalita vychází zdarma pro všechny čtenáře. Jeho příprava však obnáší nemalé náklady, od času stráveného při jeho sestavování, korekce, grafické práce, nakonec tisk, „obálkování“ a hromadná korespondence.

Chceme však čtenářům poskytnout co nejvyšší provedení, stejně jak je tomu i ve zdravotní péči, kterou poskytujeme našim pacientům.

Své příspěvky můžete posílat na konto:

1341663309/0800

variabilní symbol: 1111

Za jakékoliv dary budeme nesmírně vděční!

„Per corpus ad animam“

MILOSRDNÍ BRATŘI V ČECHÁCH A NA MORAVĚ

Hospitálský řád sv. Jana z Boha je společenství řeholníků zasvěcených službě nemocným. „Per corpus ad animam“ – „Tělem k duši“. Toto heslo je naplňováno svědectvím služby trpícímu a nemocnému bližnímu, jak k tomu vyzývá sám Ježíš Kristus.

Bez ohledu na původ, národnost, náboženství, pohlaví či sociální postavení pomáhají bratři a spolupracovníci lidem skrze hospitalitu, křesťanskou péči o nemocné a potřebné. Starají se o pacienty dlouhodobě nemocné, zdravotně postižené, umírající, věnují se lidem s drogovou závislostí, hledají způsob, jak pomoci bezdomovcům a samozřejmě dělají mnoho dalšího. V každé zemi světa se tak zaměřují na nejvíce problematickou oblast, kde je jejich práce potřeba.

Původní českomoravská řádová provincie se v minulých letech stala součástí rakouské řádové provincie, která reprezentuje milosrdné bratry v celé střední Evropě. V ČR šest bratří a přes sto jejich spolupracovníků provozuje nemocnici ve Vizovicích, lékárny v Brně a Letovicích, mateřskou školu a společenský sál v Brně. Participují na provozu Nemocnice Milosrdných bratří v Brně a koncertního sálu FOK v Praze. Spolupracují s Nemocnicí Milosrdných bratří Letovice, se společnostmi Babybox, Anonymní alkoholici, Podané ruce a dalšími.

V Rakousku, Maďarsku, na Slovensku a v České republice tak bratři a jejich spolupracovníci slouží potřebným v duchu hospitality sv. Jana z Boha na více než 30 místech. Působí zde bez mála 40 milosrdných bratří a 7 300 jejich spolupracovníků.